

Fald kan man med Sandhed sige, at Hr. Hansted nu er bleven et Offer for sin Moders Ungdoms-Daarskaber. Men saadan gaar det!“

Frøken Ragnhild hørte ikke længer Faderens Ord, og hun mærkede det næppe, da han endelig forlod Stuen og slog Døren til Studereværelset i efter sig.

Hun forstod egentlig ikke, at denne Forlovelse kunde gøre et saa stærkt Indtryk paa hende, al den Stund hun var sig bevidst ikke selv at lide nogen Skuffelse i den Anledning. Tværtimod havde hendes Interesse for Hr. Hansted i den senere Tid snarest været i Aftagende; og det hævede ham just ikke i hendes Øjne, at han nu var gaaet hen og havde forelsket sig i en Bondepige. Hun syntes, der var noget saa ynkværdigt ved denne alt beherskende Tilbøjelighed for det smaa, det uudviklede, det barnlige og enfoldige.

Alligevel var det, som om der ved denne Begivenhed var slukket endnu et Lys i hendes Tilværelse; som om der var bleven endnu et nyt tomt Rum inden i hende. Hun følte, at hun havde mistet en Omgangsven, der paa en Maade var hendes eneste. Men — hvad værre var — hun havde mistet en forstaaende Lidelsesfælle i denne Ørken af Ensomhed og Melankoli . . . Var det mere?